

בְּאֵתִי לְגַנִּי

מאסף נרחב ל"התוועדות קבלת הנשיאות"

בַּאתִי לַגְנִי

מאסף נרחב ל"התוועדות קבלת הנשיאות"

פתח דבר

אל אחינו תלמידי התמימים, "דעם רבינס קינדער" די בכל אתר ואתר, שלום וברכה!

בעמדנו בתוך שלושים יום שלפני החג, יום הבהיר יו"ד שבט, יום ההילולא של הוד כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע, שישים ושש שנה לנשיאותו של אבינו רוענו, הוד כבוד קדושת אדוננו מורנו ורבינו זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע, ומועד שישים וחמש שנה להתוועדות ההסטורית בה קיבל על עצמו את הנשיאות באופן רשמי ופומבי, ביום הבהיר יו"ד שבט תשי"א¹ - הנה "הימים האלה נזכרים ונעשים"², ומידי שנה בשנה עוסקים כללות התמימים ואנ"ש בהכנות - הן הכנות כלליות חובקות קצווי תבל, והן הכנות פנימיות-נפשיות, בהוספה בלימוד החסידות וההליכה בדרכי ההתקשרות, כפי אשר הורנו.

לפיכך נתעוררנו להוציא קובץ זה, קובץ "בְּאֵתֵי לְגִנֵּי" - והוא מאסף נרחב ל"התוועדות קבלת הנשיאות". הקובץ נחלק לשני חלקים כלליים:

- **התוועדות י" שבט תשי"א** - הכולל את השיחות והמאמר מהתוועדות זו כפי שהוגהו ע"י הרבי, וכן תמליל של המאמר והשיחות כפי שאמרם הרבי בהתוועדות ותרגומן המילולי ללה"ק לצידן. התמליל מיועד להקל על תלמידי התמימים בהאזנה לסרט-ההקלטה מההתוועדות, ששוחזר ע"י חברת JEM במיוחד לשם כך, והתודה נתונה להם בזה.

- **"מיר האָבן אַ רבי!"** - תיאור נרחב ומקיף על מאמצי החסידים להביא להכרתה הרשמית של רבינו כנשיא השביעי של עדת חסידי חב"ד-ליובאוויטש, אחר הסתלקותו של הרבי הריי"צ. חלק זה מלווה בכתבי-יד-קודש, תצלומי מסמכים ותמונות מרהיבות.

1. ראה שלשלת היחס לכ"ק רבינו: תשי"א - יו"ד שבט - מקבל הנשיאות. אומר המאמר הראשון ד"ה באתי לגני.

2. אסתר ט, כח.

לשלימות הענין, הוספנו בסוף הקובץ גם את הוראות הרבי ליום ההילולא ואת פרקי המשניות ללמדם ביום זה.

כתיבת ועריכת התמליל והתיאור נעשו על-ידי חברי המערכת, ובמלאכה זו הסתייענו רבות בספרים "ימי מלך" ו"ימי בראשית", כמו גם בחיבורים ופרסומים אחרים - יבואו המחברים והמלקטים על הברכה.

כהכרת-הטוב, ראוי לציין את המזכיר המופלא ר' משה לייב רודשטיין (ובשמו האמיתי - ר' זושא שיפריין) שהקליט את התוועדות קבלת הנשיאות, ובזכות מסירותו וזכינו לאורך של ההקלטות היקרות הללו.

"מעלתם המיוחדת של נשיאי ישראל - מבאר הרבי - מתחילה תיכף ומיד ביום הולדתם, וכפי שמצינו אצל משה רבינו הנשיא והרועה הראשון דבני ישראל, 'ומשה היה רועה' - 'מתוקן לכך'. כלומר שתיכף ומיד כאשר נולד היה מתוקן ומיועד להיות 'רועה ישראל'. ועד"ז מובן בנוגע לנשיאי ורועי ישראל בכל דור ודור".³

ובצורה מפורשת יותר בנוגע לנשיאי חב"ד, אומר הרבי הרי"צ:

"רבי.. איננו נעשה מעצמו.. הוד כ"ק אבותינו רבותינו הקדושים נשיאי חב"ד המה המשכה פנימית, דור אחר דור מהוד כ"ק רבינו הזקן, שכ"ק רבינו הזקן היה 'נשמה חדשה'. כאשר הנשמה של כ"ק רבינו הזקן הוצרכה לירד מטה אמרו לה.. שהוא יהיה המנהיג הראשון של סדר נשיאי חב"ד, ובעבודת מסירות-הנפש ובעבודת האהבה וקירוב ישראל - יזכו לגילוי משיח צדקנו".⁴

ומספר הרבי הרי"צ באחת מרשימותיו⁵ אותה כתב בחורף הסתלקותו הוא חורף השי"ת - שכאשר היה הרבי הרש"ב בן שלש שנים, קרא הרבי הצמח-צדק לרבי המהר"ש ואמר לו: את פך השמן הרוחני שמורנו הבעש"ט נתן להוד כ"ק תלמידו מורנו הרב המגיד ממעזריטש למשוח את הוד כ"ק אאזמו"ר הרה"ק רבינו הזקן, למשוח אותו לנשיאות לדורותיו, הנה בכח זה נמשח כ"ק חותני הרה"ק (אדמו"ר האמצעי) ואני (אדמו"ר הצ"צ), הנה בכח זה משחתי אותך (אדמו"ר מהר"ש), ובכח זה הנני מושחו (אדמו"ר הרש"ב).

3. שיחת כ' חשון תשמ"ג.

4. ספר השיחות תש"א עמ' 171 - תרגום חופשי.

5. ספר המאמרים תש"י עמ' 163 - תרגום חופשי.

מבאר בזה כ"ק רבינו, שאף ש"אין מלכות נוגעת בחברתה אפילו כמלוא נימא"⁶, היתה זו "משיחה מחיים" באופן שהנשיאות תחול לאחר זמן, לאחר הסתלקות הנשיא הקודם⁷.

לאמר: ענין הנשיאות עובר באופן ישיר מנשיא לנשיא. כל נשיא בדורו 'סמך' ו'משח' את הנשיא שלאחריו, כך שמיד עם הסתלקות הנשיא מתחילה ממילא נשיאותו של הנשיא הבא אחריו, ובלשון חז"ל "עד שלא שקעה שמשו של כו' זרחה שמשו של כו"⁸.

כזה היה גם יחס החסידים אל הרבי כבר באותה השנה, וכך גם כשציינו את מנין שנות נשיאותו בשנים שלאחר מכן⁹. דבר זה ניכר גם בהנהגתו של הרבי עצמו - בקבלה ל'יחידות', בכתיבת מכתבים כלליים אל בני ובנות ישראל, ובהענקת הוראות פרטיות וכלליות לקהל החסידים וכלל ישראל.

עם זאת, ישנה נקודת-ציון נוספת בקבלת הנשיאות. ישנם כמה מקומות בהם הגדיר הרבי דווקא את אמירת הדא"ח כהתחלת הנשיאות על כל פרטיה, וכפי שביאר בהתוועדות כ"ף חשון תשמ"ג¹⁰:

"ענין המשיחה בנוגע לנשיאות בזמן הזה היא - הנהגת הנשיאות בפועל, וקבלתה על-ידי העם. ועל-דרך ההלכה "כל הכלים שעשה משה - משיחתן מקדשתן, מכאן ואילך - עבודתן מחנכתן"¹¹. ו"עבודתן" בנוגע לנשיאות, כבנדון-דידן - היא אמירת דא"ח - לא חזרת דא"ח, אלא אמירת דא"ח - ברבים. ואדרבה: בזה מתבטא עיקר ענין הנשיאות".

הרבי גם התייחס בפרטיות לנשיאותו שלו, כשהוא מציין את יום קבלת הנשיאות בשנת תשי"א:

"ותקופה שלישית, המשך הנשיאות לאחר הסתלקותו - מיום עשתי-עשר לחודש עשתי-עשר דשנת עשתי-עשר (תשי"א) - שניתוסף ביתר שאת וביתר עוז בהפצת המעיינות חוצה בכל קצוי תבל"¹²...

6. יומא לח, ב.

7. שבת פרשת חיי-שרה תשמ"ג.

8. בראשית רבה נח, ב.

9. כמו בדפי-השער של ספרי קה"ת או ב'כתר הנשיאות' שהוצג בגאון על בימת הרבי בהשתתפו בפאראד - תהלוכות הילדים בימי ל"ג בעומר, בהם נמנות שנות הנשיאות החל משנת תשי"י.

10. סכ"ז.

11. שבועות טו, א. רמב"ם הל' כלי המקדש פ"א הי"ב.

12. ש"פ וארא תשנ"ב ס"י.

על פי זה מובנת ומודגשת ביותר גודל המעלה בתאריך זה ובמעמד קדוש זה - בפרט בעמדנו במלאות שישים וחמש שנה לאירוע הנשגב, בו החלה בפועל העבודה דדור השביעי, שהיא להמשיך עיקר שכינה בתחתונים.

קובץ זה נקרא בשם "בְּאֵתֵי לְגַנֵּי", לא רק משום שכל מאמרי יו"ד שבט נפתחים בפסוק זה. עבור עדת החסידים, יש במילים "באתי לגני כלה" הרבה מעבר לדיבור-המתחיל. מילים אלו, בהם קיבל עליו הרבי את הנשיאות, מבטאות את עובדתה של הזכות הגדולה שלנו, בהיותנו הדור השביעי, דורו של הרבי. הרבי בא לגנו. הוא דודנו ואנחנו כלתו, והוא בא אלינו לגנו, והוא לנו מנהל ומנהיג, אב ורועה, משפיל עצמו אלינו ומרומם אותנו אליו, ומאציל עלינו מברכותיו והשפעותיו בגשם וברוח.

ואף גם בימים אלו, בהם "חושך יכסה ארץ וערפל לאומים"¹³, סמוכים אנו ובטוחים על דברי רבינו, אשר בוודאי לא עזב הרועה צאן מרעייתו, והוא עמנו כבחייה ממש, ואף יתיר מבחייה, "כיון ש"צדיקא דאתפטר אשתכח בכולהו עלמין יתיר מבחייה", שגם בזה עולם המעשה אשתכח יתיר - בודאי שהרבי מנהיג את העולם כולו, ואנ"ש בפרט, ומעורר רחמים רבים וכו', כמו שהיה עד עתה, ואדרבה, ביתר שאת וביתר עוז"¹⁴, "ובמהרה בימינו בעגלא דידן, ולמטה מעשרה טפחים, זאָלן מיר אַלע זוכה זיין זיך זעהן מיט'ן רבי'ן, און ער זאָל אונז ארויסנעמען פון גלות הרוחני והגשמי, און ברענגען אונז צו דער גאולה שלימה, במהרה בימינו אמן"¹⁵.

ועד תלמידי התמימים העולמי

ראש-חודש שבט תשע"ו

ברוקלין נ.י.

13. ישעיהו סו, ב.

14. ש"פ תרומה תש"י.

15. דברי רבינו בסיום אמירת מאמר באתי לגני תשי"א.

ההתוועדות

- מאמר באתי לגני תשי"א 11
- שיחת יו"ד שבט תשי"א 23
- רשימה מילולית ע"פ סרט ההקלטה 37

"מיר האַבן אַ רבי!"

- תיאורי מאמצי החסידים להביא להכתרת הרבי 75

"ובא השמש זרח השמש" / הרבי משיב בשלילה / התקשרות החסידים באנגליה / הרבי פונה לראשונה לכלל אנ"ש / "תנועת צדיק" ... / "לא בתור רבי" / לך לא אתן "שלום עליכם" ... / הרבי מסרב לקבל את הנשיאות / הועד בבית חיינו / "ומה יהיה אחרי כן?" ... / "מבקשים ש"הרבי" יתוועד" ... / 'נבואה' על הנשיאות / הרבי מקבל ל"יחידות" / בתור ידיד נאמן ... / "דער רבי וועט זאגן" ... / זקני החסידים 'לוחצים' / תפילה על ה'ציון' / יעמוד אדוננו מורנו ורבינו ... / המוסדות מבקשים את הנשיאות / התחלת הנשיאות תמיד בחסד ... / הרבי מקבל פ"נים! / פרסום 'הנחה' מההתוועדות / "עס מוז זיין דוקא איצטער?!!" / הרב סימפסאן חולם חלום מופלא ... / מחציו ולמעלה ... / "איני זקוק לרמוזים" ... / "אחרת לא אחתום" / פ"נ כללי לפעול הנשיאות / "הרבי הוא רבי!" / חודש השביעי והמושבע / וכן עמד על השולחן ... / מעוררים ישני עפר / "אך לא באופן רשמי" / כבר כתבתי לאחד ... / להחזיר את הרבי / "העשירי יהיה קודש" / ישר-כוח על החלום / "לבוא הנה ליום הזה" ... / "כ"ק אדמו"ר הרמ"ש שליט"א / ליל יום הגדול והקדוש / "אך צריך לדאוג לסייע לי" ... / התוועדות קבלת הנשיאות / אולת לקרתא הלך בנימוסא / "באתי לגני אחותי כלה" / אל תשגו באשליות ... / "מיר האבן א רבי!" / איחולים על ההכתרה ופירסומה

עניני דיומא

- הוראות הרבי ליו"ד שבט ואותיות השם 123

התוועדות

התוועדות יו"ד שבט תשי"א

בס"ד, יו"ד שבט, תשי"א*

כותב כ"ק מו"ח אדמו"ר, במאמרו ליום הסתלקותו, יו"ד שבט השי"ת:
באתי לגני אחותי כלה², ואיתא במד"ר (במקומי³) לגן אין כתיב כאן
אלא לגני, לגנוני, למקום שהי' עיקרי בתחילה, דעיקר שכינה
בתחתונים היתה. עכ"ל. ולהבין דיוק הלשון עיקר שכינה, הנה בפי'
שכינה מבאר כ"ק אדמו"ר הזקן⁴) שנק' שכינה ע"ש ששוכנת ומתלבשת,
מלשון ושכנתי בתוכם⁵, שהוא ראשית התגלות אוא"ס. והנה ממה
שכותב⁶ שראשית התגלות אוא"ס נק' בשם שכינה, מובן מזה שענין
שכינה הוא למעלה מעלה מאצי' ג"כ, גם בבחי' האור שלפני הצמצום,
שהרי ראשית ההתגלות הוא באור א"ס שלפני הצמצום, וכמוש"כ כ"ק
אדמו"ר (האמצעי⁷) כי הארת הקו וחוט לגבי עצמיות אוא"ס נק' בשם
שכינה. כי ענין שכינה הוא בכל מקום לפי ענינו. לגבי אצי' הנה המל'
נק' בשם שכינה. וגם בזה מה שמל' דאצי' נק' שכינה מבאר כ"ק אדמו"ר
הצמח צדק⁸) שזהו דוקא כמו שנעשית בחי' עתיק לעולם הבריאה, אבל
בהיותה באצי' היא מיוחדת עמהם (עם הספירות דאצי') ולא שייך לשון
שכינה. ומ"מ אי"ז סותר למ"ש לעיל שהקו נק' בשם שכינה, כי שכינה
שנאמר בדרז"ל היינו מל' דאצי', ואף גם זאת רק כשנעשית בחי' עתיק

(א) בתניא פמ"א ופנ"ב.

(ב) בביאור ע"פ הוי' לי בעזורי (הובא בד"ה וככה הגדול [תרל"ז] פכ"ז) נדפס באוה"ת
האזינו ע' איתתכה⁶.

(ג) בלקו"ת שה"ש ביאור דשחורה אני רפ"ב [ח, ב].

(* המאמר הוגה ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א וי"ל בשעתו ו"א ניטן, ה'תשי"א, והואיל
להוסיף בו ציונים והערות. בהוצאה זו ניתוספו ע"י המו"ל מראי מקומות לפסוקים מחז"ל וכו'
(בהערות הממוספרות).

המאמר מיוסד בעיקרו על הפרק הראשון מד"ה באתי לגני השי"ת.

(1) רד"ה באתי לגני השי"ת (סה"מ השי"ת ע' 111).

(2) שה"ש ה, א.

(3) שהש"ר עה"פ.

(4) תרומה כה, ח.

(5) בתניא פנ"ב שם.

(6) ובשינויים — מאמרי אדמו"ר הזקן תקס"ד ע' רלה. וראה גם ביאורי הזהר להצ"צ ח"ב
ע' תתיט ואילך. סה"מ תרנ"ז ע' קצט ואילך. עטר"ת ס"ע ק ואילך.

בס"ד. שיחת * יו"ד שבט, ה'תשי"א**.

א. ידוע שישנם חילוקים בין השנה הראשונה להסתלקות להזמן שלאח"ז, ומהם, ש"כל י"ב חודש .. נשמתו עולה ויורדת, לאחר י"ב חודש .. נשמתו עולה ושוב אינה יורדת"¹, היינו, שאינו נמצא למטה כמקודם.

ואף שחילוק זה הוא אצל כל ישראל, הן אצל יהודים פשוטים, הן אצל גדולי ישראל, וגם אצל נשיאי ישראל, מ"מ, מצד גודל מעלת הצדיקים — צדיק גוזר והקב"ה מקיים², ויתירה מזה, הקב"ה גוזר וצדיק מבטל³, ועד שצדיקים יכולים לפעול שינוי במעשה בראשית* — יכולים הם לשנות כלל זה בהתאם לרצונם.

כלל זה (ש"לאחר י"ב חודש .. נשמתו עולה ושוב אינה יורדת") הוא אצל מי שאינו בעל-הבית על עולם ומלואו, משא"כ צדיקים שנמסרו להם מפתחות של ח"י, גשמים ותחיית המתים [מפתחות כאלו ששנים מהם בבת-אחת אינם נמסרים לאחד⁴, ואעפ"כ ראינו שלצדיקים נמסרים גם מפתחות אלו בבת-אחת⁵], והם בעלי-בתים על הכל, הרי עאכו"כ שיכולים לבחור לעצמם את מקומם, להיות היכן שמוצאים לנכון שכך טוב יותר.

ב. ובנוגע לכ"ק מו"ח אדמו"ר — בודאי שגם עתה רצונו להיות כאן, יחד אתנו:

---

(1) שבת קנב, סע"ב ואילך.
(2) תענית כג, א. זח"ב טו, א.
(3) שבת סג, א. וש"נ. זהר ח"א יו"ד, רע"א. ח"ב שם.
(4) ראה סנהדרין בסופה: "יאמרו שמים ביד תלמיד ואחת ביד הרב".
(ב) ובנוגע לתירוץ הקושיא בזה — לא נוגע כאן הפלפל ע"פ נגלה*.

(* הוגה ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א (באידית), ונדפס בהוספות ללקו"ש ח"ב ס"ע 494 ואילך. במהדורא זו ניתוספו עוד איזה ציוני מ"מ, וכמה פרטים שנרשמו ע"פ סרט-ההקלטה, ובאו בשוה"ג בציוני אותיות. (** יום ההילולא הראשון דכ"ק אדמו"ר מהוריי"צ, ויום קבלת הנשיאות (באופן רשמי) ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א.

(* ענין זה נתבאר בארוכה בשיחת י"ב תמוז שנה זו סל"ה ואילך (תורת מנחם — התוועדויות ח"ג ע' 214 ואילך) — המו"ל.

(א) וכל זה מודגש עוד יותר לאחר ההסתלקות — כמארו"ל (חולין ז, ב. וש"נ) "גדולים צדיקים במיתתן יותר מבחייהן".

שיחת יו"ד שבט ה'תשי"א

רשימה מילולית ע"פ סרט ההקלטה

לשון הקודש

א. בכלל, ישנם כמה חילוקים בין השנה הראשונה שאחר ההסתלקות ובין הזמן שאחר זה, שחילוקים אלו ישנם הרי אצל כל היהודים, אצל אנשים פשוטים כך על דרך זה - על דרך זה - זה הוא גם אצל גדולי ישראל, ועל דרך זה [גם אצל נשיאי] ישראל [שהם] הרי עמדו באופן ומעלה כזו בה "צדיק גוזר והקב"ה מקיים", ועוד יותר - "הקב"ה גוזר" ו"צדיק מבטל" כביכול.

כך גם יש להם את הכוח, אפילו לאחר ההסתלקות - שהרי "גדולים צדיקים יותר מבחיייהם" - יש להם ג"כ כוח זה, שלא רק שיהיה "צדיק גוזר והקב"ה מקיים", לא רק שיהיה "הקב"ה גוזר וצדיק מבטל" כביכול, אלא שיוכל להיות שינוי אפילו במעשה בראשית.

זאת אומרת, שאף שכעת נמצאים אחר "ב חודש, שאחר י"ב חודש [...] החילוקים, שאז הנה אחר י"ב חודש - הם אינם,

אזי במה דברים אמורים שמוכרחים בזה? - הנה אין זה באלו שהמה בעלי-בתים על כל העולם ומלואו; אך אלו שבחיייהם בעלמא [דין...] ענינים שבמציאות...

אידיש

א. אזוי איז דאך דאך כמה חילוקים צווישן דעם ערשטן יאָר נאָך הסתלקות ביז לאחר זמן זה. וואָס אָט די חילוקים זיינען דאָך דאָך ביי אַלע אידן, ביי אנשים פשוטים און על דרך זה - על דרך זה - איז אויך דאָ באַ גדולי ישראל, און על דרך זה [איז אויך ביי נשיאי] ישראל [וואָס זיין] זיינען דאָך געשטאַנען אין אַזאַ אופן וואָס "צדיק גוזר והקב"ה מקיים", און נאָך מערער "הקב"ה גוזר" און "צדיק - כביכול - מבטל".

איז אָט אַזוי איז אויכעט האָבן זיי דעם כח, לאחר אפילו הסתלקות - וואָס ס'איז דאָך "גדולים צדיקים יותר מבחיייהם" - [האָבן זיי אויך] אָט דעם כח, אַז ניט נאָר אַז ס'זאָל זיין "צדיק גוזר והקב"ה מקיים", ניט נאָר אַז ס'זאָל זיין "הקב"ה גוזר" און צדיק כביכול מבטל, נאָר וואָס-דען? - אַז ס'זאָל קענען זיין אַ שינוי אפילו במעשה בראשית.

דאָס הייסט, אַז כאַטש אפילו ס'איז דאָך שוין נאָך י"ב חודש, וואָס אויף נאָך י"ב חודש [כאן חסר קצת בסרט הקלטה] חילוקים, וואָס דעמאָלט נאָך י"ב חודש - איז דאָס ניטאָ,

איז דאָס במה דברים אמורים וואָס מ'איז אַ מוכרח בזה? - איז דאָס ניט אָט די וועלכע זיינען בעלי-בתים על כל העולם ומלואו; אָט די אַבער וואָס בחייהם בעלמא [דין...] ענינים שבמציאות...

יא. [בהמאמר שהרבי הוציא לאור ליום] ההסתלקות שלו, פותח הרבי עם "באתי לגני":

א) באתי לגני אחותי כלה, אומר הוא על כך במדרש רבה במקומו, ש"לגן" אין כתיב כאן, אלא כתיב "לגני" - "לגנוני", דהיינו "למקום שהיה עיקרי בתחילה", משום ש"עיקר שכינה" הרי "בתחתונים היתה".

מהו דיוק הלשון כאן "עיקר שכינה"? אומר על כך רבינו הזקן, ש"שכינה" הרי זה מלשון "ושכנתי בתוכם", שזהו "שוכנת ומתלבשת". ואומרים על כך, שזוהי "ראשית ההתגלות דאור אין סוף". והיות שהוא אומר על כך שגם ראשית ההתגלות כבר נקראת בשם "שכינה", הנה מובן מעצמו שזהו למעלה מעלה, עד לפני הצמצום. משום שראשית ההתגלות כבר היתה אפילו לפני הצמצום.

שלכן הרי כותב רבינו האמצעי, שהקו לגבי אור אין-סוף נקרא בשם "שכינה", במילא - זהו בכל מקום לפי ענינו. אזי לגבי אצילות - הנה מלכות נקראת [בשם שכינה]. ובאיזה אופן של מלכות, כותב על כך הצמח-צדק, שזה דוקא בנוגע מלכות כשנעשית עתיק בבריאה, משא"כ כאשר מלכות עוד עומדת באצילות, שאז הרי "היא באחדות עמהם", ואיננה נקראת בשם "שכינה". ואין זו סתירה למה שאומר רבינו האמצעי, משום שזה כפי שכל אחד הוא במקומו. אזי עצם הענין של שכינה ה"ז מלכות כפי שנעשית עתיק בבריאה,

יא. [אין דעם מאמר וואָס דער רבי האָט אַרויסגעגעבן צו זיין יום] ההסתלקות הויבט אָן דער רבי מיט "באתי לגני":

א) באתי לגני אחותי כלה, זאָגט ער אויף דערויף אין מדרש רבה אויף אָן אָרט, אַז "לגן" אין כתיב כאן, נאָר וואָס-דען, ס'שטייט "לגני" - "לגנוני", דאָס הייסט "למקום שהי" עיקרי בתחילה", וואָרום "עיקר שכינה" איז דאָך "בתחתונים היתה".

וואָס איז דאָ דער דיוק הלשון "דעיקר שכינה"? זאָגט אויף דערויף דער אַלטער רבי, אַז "שכינה" איז דאָס מלשון "ושכנתי בתוכם", וואָס דאָס איז "שוכנת ומתלבשת". און מ'זאָגט אויף דערויף, אַז דאָס איז "ראשית ההתגלות דאור אין-סוף". וויבאָלד אַז ער זאָגט אויף דערויף, אַז ראשית ההתגלות ווערט שוין אויך אָנגערופן בשם "שכינה", איז דאָך דערפון אַליין מובן, אַז דאָס איז דאָ למעלה מעלה, ביז לפני הצמצום. וואָרום ראשית ההתגלות איז דאָך געווען שוין אפילו אין לפני הצמצום.

וואָס דערפאַר שרייבט דאָך דער מיטעלער רבי, אַז דער קו לגבי אור אין-סוף ווערט אָנגערופן בשם "שכינה", במילא איז דאָס דאָ אין יעדער אָרט לפי ענינו. איז לגבי אצילות, ווערט אָנגערופן מלכות [בשם "שכינה"]. און אין וואָס פאַר אָן אופן מלכות, שרייבט אויף דערויף דער צמח-צדק, אַז דוקא מלכות ווען זי ווערט עתיק בבריאה, משא"כ ווען מלכות שטייט נאָך באצילות, וואָס דעמאָלט איז דאָך "היא באחדות עמהם", איז ווערט זי ניט אָנגערופן בשם "שכינה". און דאָס איז ניט קיין סתירה צו דערויף וואָס דער מיטעלער רבי זאָגט, דערפאַר וואָס דאָס איז ווי יעדערער איז במקומו.

השלימה, במהרה בימינו אמן.

און ברענגען אונז צו דער גאולה שלימה, במהרה
בימינו אמן.

יב. אחרי המאמר אמר כ"ק אדמו"ר:

[כעת הקשיבו יהודים! בכלל ראינו
בהנהגתם של] הנשיאים, שנהגו לתבוע
שהחסידים יפעלו בעצמם; לא יסמכו
עצמם על הרבי, על אחת כמה וכמה
כשמדובר על לא-יותר מאשר חתנו של
הרבי -

אזי אל נא תשגו תקוות-שוא ("לייגט זיך
ניט קיין פייגעלעך אין בוזיעם"), ואם אתם
חושבים שאתם מעמיסים זאת עלי, ואתם
משוחררים לעשות כל שברצונכם -

- ואינני מתכוון "מה שברצונכם" בדברים
שאינם מותרים ח"ו, אלא מה - לבלות "זמן
איכות", בחיים רגועים, ובחרתם לכם אחד
שבכל מקרה יתייגע ויפעל את כל העניינים,
וכל אחד ילך אל "תחת גפנו ותחת תאנתו"
ואתם תעשו כל שברצונכם -

אזי אל נא תשגו תקוות-שוא, אף אחד
לא מסיר מכם את כל השליחויות שהרבי
הטיל עליכם, ואף אחד לא יחסוך מכם
שום עבודה;

אפשר לעבוד אתכם יחד, אם אוכל
לעזור במשהו - לא אקמץ, יסייעו לכם.
אבל את השליחות שהרבי הטיל על כל
אחד מאיתנו - עליו לקיים בפועל ממש
עם רמ"ח אברים ושס"ה גידים של הגוף,

יב. אחרי המאמר אמר כ"ק אדמו"ר:

[איצטער הערט זיך איין אידן! בכלל זעהט
מען אין די הנהגה פון] די נשיאים, אַז זיי
פלעגן מאַנען אַז חסידים זאָלן אַליין טאָן; ניט
פאַרלאָזן זיך אויפן רבי'ן, על אחת כמה וכמה
אַז ס'האַנדלט זיך מערניט ווי וועגן אַ רבינ'ס אַן
איידעם -

טאָ ניט לייגט זיך קיין פייגעלעך אין בוזיעם.
און [אויב] איר מיינט איר לייגט אויף מיר
אַריבער, זענט איר אַלע פריי און קענט זיך טאָן
וואָס איר ווילט -

- כ'מיינ ניט "וואָס איר ווילט" חס ושלום
דברים וואָס ס'איז אינם מותרים, נאָר וואָס-דען
- זי מאַכן אַ "גוד טיים", מיט אַ רוהיקן לעבן,
און איר האָט זיך אויסגעקליבן איינעם וואָס
וועט זיין ער וועט זיך שוין האָרעווען און ער
וועט זיך אָפּטאָן אַלע ענינים, און יעדערער וועט
אַוועקגיין "תחת גפנו ותחת תאנתו" און איר
וועט זיך טאָן וואָס איר ווילט -

זאָלט איר זיך ניט לייגן קיין פייגעלעך אין
בוזיעם, און קיינער נעמט פון אייך ניט אַראָפּ
די אַלע שליחות'ן וואָס דער רבי האָט אייך
געגעבן, און קיינער וועט אייך ניט פאַרשפּאַרן
קיין אַרבעט;

מ'קען אַרבעטן מיט אייך צוזאַמען, טאָמער
קען מען אייך מיט עפעס העלפן - וועט מען
קיינעם ניט זשאַלעווען, וועט מען אייך העלפן.
אַבער אַט די שליחות וואָס דער רבי האָט געגעבן
יעדערן פון אונז - דאָרף ער אין פועל ממש

ועם רמ"ח איברים ושס"ה גידים של הנשמה.

ואין על מי לסמוך, משום שזהו ענין של "הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים", צריכים פשוט להתייגע לבד ולעשות לבד.

ובזה לא יעזור מה שייתנו "כתבים", וידברו וינגנו ויאמרו "לחיים" - זה לא יכול לשנות שום דבר:

זאת צריכים אתם בעצמכם להפך את ה"שטות דלעומת-זה" ואת ה"קאך" של הנפש הבהמית, ולעשות מזה "שטות-דקדושה".

יג. כיוון שהרבי אמר פעם בהתוועדות, שאת המשכן יכלו לבנות ולהקים בכספם של יחידים, ואף-על-פי-כן רצו שבמשכן ישתתפו כל היהודים.

וכשם שכך הוא במשכן הגשמי שהיה בזמן המדבר, כך היה במקדש שבנה דוד המלך, הוא בפירוש גבה השתתפות מכל שבט ושבט, אף שהיה מדובר בסכום כזה שאצל דוד לא תפס מקום כלל.

וכך היה גם אצל הרבי: כאשר רצה לכתוב את ספר-התורה לקבלת פני משיח אמר, שאיננו רוצה את הענין לעצמו בלבד, רצונו שזה יהיה בהשתתפות של כל ישראל.

וכך הוא גם בנוגע לעבודה זו, כפי שדובר קודם לפי מה שכתוב בהמאמר

אליין מקיים-זיין מיט זיינע רמ"ח אברים און מיט זיינע שס"ה גידים פון גוף, און מיט זיינע רמ"ח אברים און שס"ה גידים פון דער נשמה.

און ס'איז זיך ניטאָ אויף וועמען צו פאַרלאָזן, וואָרום דאָס איז אַן ענין וואָס "הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים", דאָרף מען פשוט אליין האָרעווען און אליין טאָן.

און דאָ וועט ניט העלפן וואָס מ'וועט געבן "כתבים", און מ'וועט רעדן און מ'וועט זינגען און מ'וועט זאָגן "לחיים" - דאָס קען קיינע ענינים ניט משנה זיין:

דאָס דאָרפט איר אליין מהפך זיין דעם "שטות דלעומת-זה" און דעם קאָך פון נפש הבהמית, און מאַכן דערפון "שטות דקדושה".

יג. וואָרום דער רבי האָט אַמאָל געזאָגט אין אַ פאַרברענגען, אַז דעם משכן האָט מען געקענט אויפבויען מיט די געלט פון יחידים, און אף-על-פי-כן האָט מען געוואָלט אַז אין דעם משכן זאָלן אַלע אידן זיך משתתף זיין.

און אַט אַזוי איז אין דעם משכן הגשמי וואָס איז געווען בזמן המדבר, און אַט אַזוי איז געווען אין דעם מקדש וואָס דוד המלך האָט געבויט, האָט ער בפירוש גובה געווען מכל שבט ושבט, כאָטש דאָס האָט זיך געהאַנדלט וועגן אַזאָ מין סכום וואָס באַ דוד'ן האָט דאָס ניט באַטראָפן.

און אַזוי איז אויך געווען ביים רבי'ן: בשעת ער האָט געוואָלט שרייבן דער ספר-תורה פון קבלת פני משיח, האָט ער געזאָגט, אַז ער וויל ניט האָבן דעם ענין פאַר זיך אליין, ער וויל האָבן אַ השתתפות פון כל ישראל.

און אַט אַזוי איז אויך מיט אַט דער אַרבעט, ווי מ'האָט פריער גערעדט לויט ווי ס'שטייט

"מיר האַפּן אַ רבי?"

תיאור מאמצי החסידים להביא להכתרת הרבי

”ובא השמש וזרח השמש”

בשבת קודש פרשת בא, יו”ד שבט תש”י, בשעה שמונה בבוקר, נסתלק הרבי הריי”צ. העולם כמו עמד מלכת, עדת ליובאוויטש בבית-חיינו ובעולם כולו עמדה חסרת אונים, בהינטל מעליה רועה ומנהיגה.

ברגעי המשבר והזעזוע שבעקבות ההסתלקות, בלטה במיוחד קומתו של הרבי. יודעי-דבר ומקורבים ‘הכירו’ את הרבי מאז הגיע לניו-יורק, אך לא כך שאר הקהל, שנוכחו לפתע בגודל כוחו, על כל צעד ושעל. וכשנוכחו בכך - דבקו בו ולא הניחו.

הנה כי כן, מיד אחר ההסתלקות, החלה - בחשאי ובגלוי - השתדלות והפצרות זקני החסידים שהרבי (שכונה אז “הרמ”ש”) יואיל לקבל על-עצמו את הנשיאות.

כאשר הגיעה הידיעה על דבר ההסתלקות לאה”ק, התאספו אנ”ש כשזקני החסידים בראשם בביהכנ”ס חב”ד בתל-אביב. לאחר שישבו זמן-מה באבילות קם החסיד ר’ אברהם פריז, והכריז שאין ליפול בעצבות ולהתייאש ח”ו כי הרבי השאיר לנו את חתנו כ”ק הרמ”ש למלאות את מקומו, אלא שהוא בענוותנותו הגדולה בודאי יסרב כי נחבא הוא אל הכלים וכו’, ולכן על כל אחד ואחד לכתוב מכתב התקשרות אל “כ”ק הרמ”ש שליט”א” להפציר בו שיואיל לקבל את כתר הנשיאות.

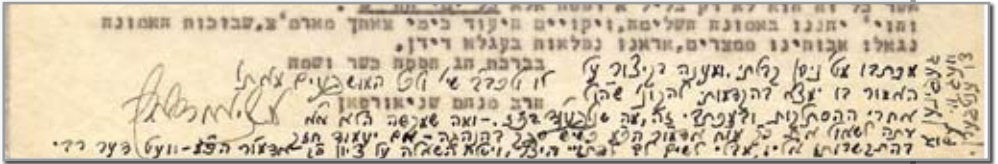

עם הגעת הידיעה לאנגליה, שלח לבית חיינו ר’ אברהם סענדר נמצוב, מזקני החסידים בלונדון, מברק תנחומין אותו סיים במילים: “והשי”ת ינחמנו

ר’ אברהם סענדר נמצוב

פענוח: ומה שמקשה הלא אי אפשר עתה לשאול את כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ כשיש ספק בהנהגה - אם יעמוד חזק בהתקשרותו אליו, מבלי לשים לב לפתויי היצר, וישלח השאלה על ציון כ"ק אדמו"ר הכ"מ - וועט דער רבי געפינען אַ וועג ווי עם צו ענטפערן" [הרבי כבר ימצא את הדרך כיצד לענות לו]

אן אמת? ... [= אתם מתכוונים לכך ברצינות?]. הוא השיב כי "הוא איננו מתבדח אין 'נשמה' זאָכען", ואכן מתכוון לזה ברצינות. הרבי הרצין, התיישב במקומו, וענה לו על שאלותיו. אחד התמימים סיפר, שהקיש על דלת חדרו של הרבי וכשקיבל את רשות הכניסה נכנס וביקש להתקבל ל'יחידות'. הרבי חגר את הגארטל, ניגש לחלון, הוריד את הוילון, התיישב במקומו (השמור ל'יחידות') ופרץ בבכי... הוא שאל את שאלותיו, וקיבל את מענת הרבי עליהן.

לך לא אתן "שלום עליכם"...

יחד עם סירובו של הרבי להנהגה, ראו מצדו של הרבי כעין 'הכרה' ביחס החסידים אליו כרבי. כשהגיע הרב מנחם זאב גרינגלאס ממונטריאל באותה תקופה לחצרות קדשנו, נכנס אל הרבי לשאול בעצתו הק', ואמר לו הרבי בחיך, "לך לא אתן "שלום עליכם" כי אני יודע שלא תחזיר לי"..."

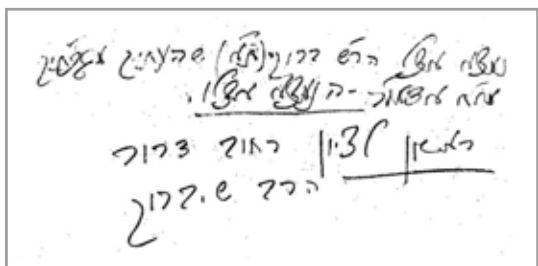
במענה לזה אמר הרבי שהוא ילך לשאול אצל ה"שווער" עבורו.

מיד לאחר שר' בערל יצא מחדר היחידות טלפן הרבי אל הרב חדקוב ואמר לו למסור לר' בערל שבשום אופן לא יקבל את ההצעה...

במקרה אחר ניגש אחד מאנ"ש ומסר לרבי "פדיון נפש", אך הרבי החזירו לו והורה שילך בעצמו לציונו של הרבי ריי"צ ויקראנו שם. נענה החסיד ואמר: עתה מבין אני את הנאמר לגבי משה רבינו, "ולא ידע איש את קבורתו", שכן אילו ידעו מקום קבורתו לא היתה מתאפשרת העברת המנהיגות לידי יהושע בתור ראש בני ישראל, שכן, כל פעם היה שולח את הפונים אליו לקברו של משה...

למשמע הדברים הסכים הרבי לקבל ממנו את הפ"נ.

ר' שנ"ז גורארי' סיפר, שבאחד הימים נכנס אל הרבי וביקש להתקבל ל'יחידות'. הרבי הביט עליו בתמהון ושאלו בחיך, "איר מיינט דאָס מיט

ר' ישראל דוויקובסון

לויטין והר' ישראל דוויקובסון שיתוועדו עמם, אך הם ענו שהמשפיעים כבר התוועדו אתמול והם רוצים שה"רבי"... יתוועד.

הרבי הוציא לוח קטן ממגירת השולחן, הביט בו ואמר: בעוד חודש בדיוק, ביום ב' אייר תתקיים בלי נדר התוועדות...

נבואה' על הנשיאות

בתחילת חודש ניסן חזר הרב ר' מאיר אשכנזי מביקורו בארץ הקודש ובאמתחתו "ביכלעך" - כתבי יד שהיו שייכים לאחד החסידים שהיה משפיע בישיבת תומכי תמימים בוויילנא.

בין כתבי היד הביא עמו גם העתקה מרשימה של הרבי הריי"צ משנת תרצ"א, בה מסופר אשר בתחילת נשיאותו של הצמח צדק לא היה הגאון החסיד ר' נחמיה מדוברובנא נוסע לליובאוויטש. באחד הלילות חלם רבי נחמיה שרבינו הזקן בא אליו ושואלו, "מדוע אין לך רב?" "ואת מי אקח לרב" - שאל ר' נחמיה, ויענהו הרבי הזקן, "אברהם הוא התחלת התיקון, ונח היה צדיק, אך הוא מדריגה שלפני התיקון, ונקרא נח ע"ש ינחמנו, ובתיקון מנח"ם, נח עם מ' לפניו,

שהוא התחלת המשנה, ומ"ם לאחריו שהוא סיום המשנה - ינחמנו בעתיד, מנח"ם בהוה. ומדברים אלה - כותב הרבי הריי"צ - הבין רבי נחמיה שעליו לנסוע לליובאוויטש אל הרבי הצ"צ.

הרב אשכנזי נכנס עם כתב זה אל הרבי, וטען שדברי רבינו הזקן מהווים נבואה לדורנו זה, אשר הרבי - שהוא מיוצאי חלציו של הרבי ה"צמח צדק" ונקרא בשמו הק' - הוא זה ש"ינחמנו בעתיד", ומשום כך עליו לקבל על עצמו את נזר נשיאות חב"ד.

[מעניין לציין כי את הרשימה העתיק עבור הרבי הרה"ח ר' חיים שאול ברוק, מגוף כתב יד קודש שהיה ברשותו. הרבי ציין על הרשימה, "נמצא אצל הר"ש ברוק (ת"א) שהעתיק מגכת"ק מו"ח אדמו"ר הנמצא אצלו. ראשון לציון רחוב דרור הרב ש. ברוק"]

מהלכי הנפש בארצנו-הקדושה

על מהלכי הנפש של אנ"ש בארצנו-הקדושה סביב הרבי, למדנו מזכרונותיו של החסיד ר' שמואל אלעזר הלפרין. בין הדברים אנו קוראים גם על שני כנסים נוספים בענין זה, מלבד הכנס הראשון של נבחר אנ"ש שהתקיים ביום השלושים להסתלקות:

במשך שנה שלמה עמד הרבי בסירובו לקבל את הנשיאות. לא נעתר להפצרת החסידים, למרות ההוכחות הרבות שהציגו לפניו, שאותו הועידה ההשגחה

העליונה לשבת על כסאם הרם והנישא של נשיאי חב"ד. והוא, בענוותנותו הנדירה בשלו: אינני מרגיש שראוי אני לתפקיד נשגב זה.

באותה תקופה שהה בארץ ישראל הרה"ג ר' מיכל חרל"פ ז"ל, בנו של הגרי"מ חרל"פ זצ"ל מירושלים, ששימש ברבנות חשובה בקהילה יהודית בארה"ב. כשביקר אצל רבה של ירושלים, הגאון רבי צבי פסח פרנק זצ"ל, שאל את רבי מיכל מה נשמע בליובאוויטש. השיב הרב חרל"פ, "הרבי השאיר אחריו חתן, שהחסידים רוצים בו באמת והוא אינו רוצה באמת".

החסידים בארה"ק עקבו בדריכות אחר מהלך הדברים במרכז ליובאוויטש שבארה"ב. כאן ציפו בכליון עיניים להתפתחות הדברים באיסטערן פארקווי שבברוקלין ובלעו בלהיטות כל ידיעה שהגיעה. בשמחה שמעו שאנ"ש החלו מתלכדים סביב חתנו הגדול של רבנו נ"ע. כל שיחה, דיבור והגה שהועברו ע"י התמימים ואנ"ש שבארצות הברית נחטפו כביכורה בטרם קיץ.

אנ"ש כאן, שלא הכירו את הרבי שליט"א מקרוב, החלו ללקט ולרכז ידיעות מפה ומשם על אישיותו של המועמד להיות ממשיך השושלת. הם שתו בצמא את דבריהם של היחידים שהכירו אותו אישית.

החסידים המבוגרים נזכרו בתקופה זו במעשה שהתרחש בחייו של הרבי הריי"צ. הרב הראשי לארץ ישראל, הרה"ג ר' יצחק אייזיק הלוי הרצוג, ביקר בארצות-הברית. בתקופת שהותו שם קיים יחסי ידידות הדוקים עם הרבי הריי"צ וביקר אותו תכופות. בהזדמנות זו הכיר את חתנו של הרבי, והתפלא מאוד על בקיאותו העצומה בכל חדרי התורה.

בשובו לארה"ק התבטא הרב הראשי הרצוג לפני אנ"ש שבאו לקבל פרישת שלום מהרבי: פ"ש גם מהרבי המיועד! מובן שדברים אלו צרמו מאד לשומעים. במעמד זה הפליג הרב הרצוג בתיאור גדלותו של "הרמ"ש" בתורה.

דבריו של הרב הרצוג על גודל בקיאותו של חתן הרבי עשו רושם עז, שהרי ראויים הדברים לאומרם, שהוא בעצמו נחשב כמופלג הבקיאות בדורו. הדברים עוררו בשעתן תחושות ודימויים בקשר לנשיאה השלישי של חב"ד, הרבי הצמח צדק, שנחשב אף הוא לאחד מגדולי הבקאים בדורו - אשר הרבי נושא את שמו.

כמו כן, עצם הדבר שהרבי הקודם נ"ע הטיל על הרבי את תפקיד הגהת והארת דברי החסידות שלו ושל קודמיו, שימש רמז מספיק בשביל אנ"ש כי רצונו שהרבי יהיה הממשיך.

תלמידי התמימים ואנ"ש במרכז ליובאוויטש שבברוקלין דבקו ברבי, שתו בצמא את דבריו, שאלו בעצתו, העבירו את שיחותיו וידיעות על אורח חייו לכל קצוי תבל - וכל זאת, למרות סירובו של הרבי.

טבת, שהוא גם יום הסתלקותו של מייסד שיטת חב"ד אדמו"ר הזקן בעל התניא, תוך ציפיה שביו"ד שבת יפול דבר, ותבוא הסכמה רשמית.

כאשר נודע הדבר לרבי, נכנס הוא לחדרו של ר' שמואל לויטין - שם נכחו גם ר' שלמה אהרן

קזרנובסקי, ר' שמואל זלמנוב, ור' שנ"ז גורארי' - והודיע להם שבכוונתו להכניס הכחשה בשמו על הידיעה שפרסמו שביום יו"ד שבת תהיה "קבלת הנשיאות".

ר' שניאור זלמן גורארי'

החסידים טענו לפני הרבי בתחנונים שיימנע מזה, משום שבעיתון לא כתבו שהרבי קיבל את הנשיאות, כתבו רק שהחסידים קיבלו על עצמם את "כ"ק אדמו"ר שליט"א"

ל"רבי" ואשר מסרו לו "כתב התקשרות" בכ"ד טבת - ואת זה הרי אי אפשר להכחיש... הרבי נענה לבקשה זו...

באותו יום רשם ביומנו אחד מתלמידי הישיבה ב770, את השורות הבאות:

לימוד דא"ח. אחרי דא"ח רצנו לקנות את העיתונים... לראות מה הם כותבים אודות... קבלת הנשיאות וכו', הם מספרים ע"ד ה'כתב התקשרות' שכולנו חתמנו בכ"ד טבת ה'תשי"א, ביו"ד שבת יהי' באופן רשמי... בלילה אחרי תפלת מעריב התקיימה עוד אסיפה... על כ"ק אדמו"ר שליט"א לא היה ניכר כלל, רק שבלילה אחרי ה'חידות' נשאר בחדרו עד אחרי חצות... כולם בישיבה מסתובבים בפנים מרוצות, עתה כאשר יש לנו בחזרה את נשיאנו...

בכה הרבי מאד, ואמר: מ'דארף זעהן בריינגיין צוריק דעם רבי'ן. כשהוא יצא מהיחידות, סיפר זאת ברבים וגם הוא מאד בכה...

בבוקרו של יום חמישי כ"ו טבת תשי"א, הופיעו בעמודים הראשונים של היומונים היהודיים בארצות־הברית ידיעות שנשאו את הכותרות "הרב ר' מנחם שניאורסאהן מתמנה כממלא מקום של הרבי מליובאוויטש זצ"ל". "הרב מ. שניאורסאהן, חתנו של הרבי מליובאוויטש ז"ל, הוכרז כממלא מקום".

**הרב ר' מנחם שניאורסאהן
ווערט דער ממלא מקום פון
ליובאוויטשער רבי'ן זצ"ל**

ספק רב אם הקוראים השונים ידעו כמה תחינות, הפצרות ותפילות נישאו על דל שפתותיהם של יהודים רבים בכלל ושל חסידים בפרט, כמה דמעות נשפכו עד אשר ידעו כי חס ה' על עדת קדשו, והרבי שליט"א ייאות לקבל על עצמו את אדרת הנשיאות החב"דית.

באותה שעה של פרסום הידיעה - שנמסרה על־ידי משלחת מחשובי וזקני החסידים שכללה את רבה הראשי לשעבר של שאנחיי ר' מאיר אשכנזי, ר' שלמה אהרן קזרנובסקי, ור' שניאור זלמן גורארי' שביקרו במערכות היומונים - עדיין לא באה הסכמה רשמית מאת הרבי ליטול את העטרה.

הידיעה התבססה על העובדה שאנ"ש ותלמידי ישיבות חב"ד בארצות־הברית, קנדה ובשאר המדינות חתמו כולם על "כתב התקשרות" שנמסר לרבי שליט"א, יומיים קודם לכן, בכ"ד

”העשירי יהיה קודש”

בהמשך המכתב העתיק הרבי את אשר כתב הרבי הריי”צ במכתביו אודות יום ההילולא של אביו הרבי נ”ע.

במכתב השני פנה הרבי ”אל אנ”ש, תלמידי התמימים, אל המקושרים או השייכים אל כ”ק מו”ח אדמו”ר”, ”במענה על שאלת רבים אודות סדר מפורט ביום העשירי בשבט הבעל”ט, הוא יום יארצייט הראשון של כ”ק מו”ח אדמו”ר הכ”מ, הנני בזה להצייע...” ותן סדר הנהגה מפורט ליום ההילולא.

לאור הוראת הרבי במכתבו שכל אחד יעלה לתורה בשבת שלפני יום ההילולא, התקיימו ב770 מנינים רבים ובהם עלו כל אנ”ש והתמימים.

לקריאת התורה ירד הרבי לבית המדרש ועמו כל אנ”ש והתמימים. הרבי עלה ל”מפטיר”, ובעת אמירת ההפטרה בכה מאוד, ובמיוחד בסיום ההפטרה באמירת הפסוק ”אל תירא עבדי יעקב”, וכן בעת הברכות באמירת התיבות ”המדבר ומקיים”, ”כי בשם קדשך נשבעת לו שלא יכבה נרו לעולם ועד”, היו בכיות נוראות.

במוצאי שבת ז’ שבט, שלחו אנ”ש והתמימים ממונטריאל כתב התקשרות אל הרבי:

ב”ה מוצש”ק ז’ שבט ”נר התניא” לפ”ג פה מונטרעאל

אנחנו החתומים מטה בדעה אחת קבלנו על עצמנו באמת ובלב תמים, נשיאות ומרות חתנא דבי נשיאה כ”ק אדמו”ר צוקללה”ה נבג”מ זי”ע. ה”ה אדונינו מורנו ורבנו הרב ר’ מנחם מענדל שליט”א

ביום ראש-חודש שבט כתב הרבי שני מכתבים כלליים. במכתב הראשון פנה הוא ”אל אנ”ש, תלמידי התמימים וכל הקרובים לחסידות וחסידים די בכל אתר ואתר” ועורר אשר:

לקראת בא יום הגדול והקדוש הוא יום עשירי בשבט, יום ההילולא של כ”ק מו”ח אדמו”ר .. הנני לעורר אודות מאמרו שנתן להדפיס ליום ההסתלקות, הוא ד”ה באתי לגני - יו”ד שבט תש”י, אשר בטח תלמדו אותו בליל ויום ההילולא.

